

Postní pout' do Svaté země

Dá-li Bůh a geopolitická situace, tak bych měl 24. března odletět na 8 dní do Svaté země. Proto mám dvě nabídky.

1. CK AVETOURL eviduje ještě pár posledních volných míst, kdyby se chtěl někdo přidat: <https://www.avetour.cz/zajezdy/izrael/2022-izrael-palestina-4.html>

2. Chtěl bych s sebou vzít Vaše napsané modlitby a prosby v malých obálkách, které bych seskupil do jedné větší obálky. Pak bych ji v rámci poutních bohoslužeb předkládal Bohu v místech působení Jeho Syna Ježíše Krista, Panny Marie, sv. Josefa, sv. Jana Křtitele, naší farní patronky sv. Maří Magdalény a sv. apoštolů. Přinášet mi je můžete do kostela do středy 23. března. V případě mé nepřítomnosti je, prosím, předejte otcí Markovi nebo paní Mileně Jandové.

Martin Dědek

Pozvání... Dá-li Bůh

V neděli 13.3. **Komentovaná prohlídka benáteckých kostelů** na poděkování dárcům – začátek ve 14 hod. kostel NPM.

O Slavnosti sv. Josefa (so 19.3.) bude v naší farnosti **Postní Duchovní obnova**. Začátek mši svatou v 8 hod., zakončení svátostným požehnáním v poledne.

V pátek 25.3. je **Slavnost Zvěstování Páně** – nezapomeňte přijít na mši svatou.

V sobotu 26.3. podnikneme **farní pout' na Sázu ke sv. Prokopu** (25.3. je 969. výroční den jeho úmrtí) mše svatá v 10 hod. v obnoveném kostele sv. Prokopa, poté prohlídka, společný oběd a cestou zpět návštěva P. Jaroslava Líznera v Kostelci n. Č. lesy.

Letošní Noc kostelů

V **pátek 10. června** má proběhnout v celé České republice tzv. Noc kostelů. Otevírají se kostely, kaple, modlitebny i pro ty, kteří je jinak nenavštěvují. Je to čas zastavení na místech, která jsou, nebo byla kdysi, promodlována. Místa, kde se lidé setkávají s Bohem a ve společenství druhých, aby se sdíleli ve víře.

Pojďme letos společně ta místa především znovu promodlovat, a tím oživovat. V průběhu **března až června** bude ve všech "otevřených" kostelích a modlitebnách **modlitební setkání**, jejichž termíny budou včas zveřejněny. Přijďme prosím, alespoň tam, kde bydlíme, kde je nám to nějak blízké. Pojďme vyprošovat požehnání těm, kteří žijí kolem nás, kteří možná denně kolem kostelů chodí, kteří tam byli i pokřtěni. Pojďme prosit za ta místa, ať se stanou znovu "svatými místy, kde přebývá Bůh ve svém lidu". A modleme se, ať jsme především my "chrámy živými", otevřenými těm, kteří přijdou.

Chodíme do kostela se svými starostmi, abychom je předkládali Bohu. Zkusme se také ptát: A co já můžu, Pane, udělat pro Tebe? Nabídneme Mu svůj čas, své síly... **Prosím, rezervujte si večer 10. června pro svou službu!** Program bude trvat **od 16 hodin asi do 22 hodin** a aby se mohlo otevřít co nejvíce kostelů, bude potřeba dostatek ochotných farníků.

Dejte mi prosím do konce března vědět, kde a jak můžete být k dispozici.

Ke slávě Boží!

Jiřka

Uzávěrka pro články do příštího čísla, (které vyjde 3. 4. o 5. neděli postní) je neděle 27. 3. 2022
Děkujeme redakce

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

1. neděle postní

02/2022 (N° 42)

6. března 2022

Modlitba – půst – almužna

Jako každý rok jsme Popeleční středou vstoupili do doby Svatopostní. Otvírá se před námi čas pokání a obrácení, čas přípravy na prožití tajemství velikonoce. Letos je to čas poznamenaný válkou, která na našem kontinentě od dob 2. světové války nemá obdobu. Podobně, jako v roce 1939 Polsko, je dnes napadena Ukrajina Ruskem.

Současná válka na Ukrajině není daleko, díky globalizovanému světu je nám blíž, než se může zdát. Není to jen přítomností atomových zbraní v rukou agresora, ale i díky sociálním sítím, díky nimž můžeme sledovat válku v přímém přenosu, že cítíme hrůzu, obavy a zmar války. Krom toho je v tuto chvíli na útěku z Ukrajiny směrem na západ více než 1.000.000 (!) obyvatel. V naší zemi jich je odhadem přes 50.000. Toto číslo bude ještě vzrůstat, a to se dotkne i našich obyvatel. Evropská unie se rozhodla bojovat proti agresivnímu uvalení ekonomických sankcí na špičku politické a ekonomické reprezentace Ruska. To může (a nejspíš bude) mít za následek i omezení dodávek surovin (plynu a ropy) z Ruska a současně růst jejich cen. Ano, tato válka se týká a dotýká osobně každého z nás a nemůžeme k ní zůstat indiferentní.

Nikdo po nás (zatím) nechce, abychom šli bránit svou vlast se zbraní v ruce. Ale i tak nejsme beze zbraní! Máme v rukou ruzenec, nejmocnější zbraň, kterou nebojujeme proti lidem, ale proti ďáblu a jeho silám. Proto zařaďme ke svým modlitbám, každý z nás, denně modlitbu svatého ruzence za ukončení války na Ukrajině. Je to víc, než scházet se a demonstrovat. Přicházejme také často před svatostánek a na kolenou prosme Ježíše Krista, Boha přítomného, blízkého, milosrdného a milujícího za odpuštění našich hříchů a za ukončení bratrovražedné války.

Učiňme předsevzetí a skutečně se postěme. Vždyť půst je modlitbou těla. Postem a omezením výdajů získané prostředky, ať jsou základem pro almužnu trpícím.

Letošní postní almužnu věnujeme utečencům z Ukrajiny v našem městě.

Na přímluvu Panny Marie, Královny míru a svatého Josefa ochránce Církve, ať vám Bůh ve vašem svatopostním snažení žehná.

P. Marek

Gn 3, 19

„Prach jsi a v prach se navrátíš.“

Umělé potraty jako příklad kulturního konfliktu moderní společnosti

08/12/2021, First Things analýzy

Už jste se někdy pokoušeli debatovat se zastánci potratů? Jistě ano, a určitě to nebylo snadné. Někdy to může být jako debata hluchých. Studie socioložky Kristin Lukerové o sporu o umělé potraty ukazuje, že rozpor nepramení z nějakých abstraktních spekulací. Naopak. Pramení z protichůdných názorů na život jako takový. Jde o to, zda máme ambice kontrolovat svou budoucnost jako tvorové nebo jako bohové.

Budoucnost

„Myslím, že je pošetilé, aby si lidé dělali starosti o budoucnost,“ prohlašuje aktivista z řad těch, kteří jsou proti potratům. „Budoucnost se o sebe postará.“ Jiná žena aktivní v hnutí pro život říká, že „v životě se nedá všechno naplánovat“. Pro zastánce práva na potrat však „kvalita života“ závisí na plánovaném rodičovství a dalších formách racionálního plánování budoucnosti.

Úspěch

Z jejich pohledu je nezodpovědné přivádět děti na svět, když jim nelze v plném rozsahu poskytnout materiální a kulturní výhody, nezbytné pro úspěšnou soutěž.

Je nespravedlivé zatížit děti v honbě za úspěchem hendikepy, jako jsou vrozené vady, chudoba či nedostatek rodičovské lásky. Těhotenství nezletilých je pro obhájece legalizace umělých potratů nepřijatelné nikoli proto, že by něco namítali proti předmanželskému sexu, nýbrž proto, že adolescenti nejsou podle jejich názoru schopni poskytnout svým potomkům výhody, na které mají právo.

Kvalita

Těm, kteří jsou proti potratům, se však tato starost o „kvalitu života“ jeví jako rozhodnutí podřídit etické a emocionální zájmy zájmům ekonomickým. Jsou pře-

svědčení, že víc než ekonomické výhody děti potřebují etické vedení.

Ženství

Mateřství je v jejich očích „obrovský úkol“ nikoli proto, že obnáší dlouhodobé finanční plánování, nýbrž proto, že matka je „v maximální možné míře zodpovědná za jejich výchovu a vzdělávání... v tom, co pokládá za správné – že je bude seznamovat s morálními hodnotami, povinnostmi a právy“. Ženy, které nesouhlasí s potraty, nejsou přesvědčeny o tom, že finanční zajištění je nutno chápat jako nezbytný předpoklad mateřství.

„Hodnoty a názory zastánců legalizace potratů se od hodnot a názorů těch, co jsou proti nim, diametrálně liší,“ píše Kristin Lukerová. Aktivisté z hnutí pro život pokládají mateřství za náročné povolání a nelibě nesou feministické pohrdání prací v domácnosti a mateřstvím. Souhlasí s tím, že by ženy měly na pracovním trhu dostávat za stejnou práci stejný plat, ale odmítají, že by neplacená

práce v rodině byla degradující a utlačovatelská. Jak to vyjádřila jedna z nich, „na celé té potratové mentalitě [je] znepokojuje představa, že rodinné povinnosti – výchova dětí, řízení domácnosti, láskyplná péče o manžela – ženy nějakým způsobem degradují“. Představu, že „mezi muži a ženami nejsou žádné významné rozdíly“, považují za zcela nepřesvědčivou. Ženy a muži byli podle nich „stvoření odlišně a... mají se navzájem doplňovat“.

Biologie

Feministky z horní střední třídy naproti tomu chápou přesvědčení v biologicky dané rozdíly mezi pohlavími jako ideologický základ útisku žen. Jejich nesouhlas

AMORIS LAETITIA,

posynodální apoštolská exhortace papeže Františka

- biskupům, kněžím a jáhnům, osobám zasvěceného života, křesťanským manželům a všem věřícím o lásce v rodině.

Čtvrtá kapitola:

Růst v dokonalé manželské lásce (vybrané myšlenky)

Tři slova: dovol, děkuji, odpusť. Tři klíčová slova.

Nebud' me skoupí v užívání těchto slov, bud' me štedří a opakujme je každý den, protože „mnohé mlčení tíží, často i v rodině, mezi mužem a ženou, mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci.“ Zato vhodná slova, řečená ve správnou chvíli, chrání a živí lásku každý den.

O manželskou lásku nelze pečovat především mluvením o její nerozlučitelnosti jako povinnosti nebo pouhým opakováním nauky, ale tím, že se bude posilovat ustavičným růstem, který je podněcován milostí. Láska, která neroste, se začíná ocitát v nebezpečí, a růst můžeme jenom tak, že odpovídáme na Boží milost více skutky lásky, častějšími, velkodušnějšími, něžnějšími a radostnějšími gesty náklonnosti.

Udělat si na sebe čas, hodnotný čas, který spočívá v trpělivém a pozorném naslouchání, dokud druhý nevyjádří všechno, co potřeboval sdělit.

Místo okamžitého sdělování vlastního mínění a dávání rad je třeba se ujistit, že jsem poslouchal všechno, co měl druhý zapotřebí mi říct. K tomu patří setrvání ve vnitřním mlčení, abych mohl naslouchat bez hluku v srdci a myslí: oprostít se ode všeho spěchu, odložit stranou své potřeby a neodkladné záležitosti, vytvořit prostor.

Rozvíjejte schopnost dávat druhému skutečnou důležitost. To znamená přiznávat hodnotu jeho osobě, uznávat, že má právo na existenci, na to, aby myslel svým způsobem a aby byl šťastný.

Je třeba otevřenosti mysli, abychom se neuzavírali do několika utkvělých myšlenek, a pružnost k obměňování nebo doplňování vlastních názorů. Je možné, že z mých myšlenek a z myšlenek druhého může vzniknout nová syntéza, která obohatí nás oba. Jednota, o níž je správné usilovat, není uniformnost, ale „jednota v různosti“ nebo „smířená různost“.

Důležitá je schopnost vyjádřit to, co člověk cítí, aniž by druhého zraňoval; používat jazyk a způsob řeči, které mohou být druhým snadno přijaty nebo tolerovány, i když se sděluje náročný obsah; vyslovit svou kritiku, aniž si člověk vybijí hněv mstivým způsobem, a vyhýbat se moralizujícímu jazyku, jehož výlučným záměrem je druhého napadát, ironizovat, obviňovat a zraňovat.

Překonávejte křehkost, která nás vede ke strachu z druhého, jako by byl naším „konkurentem“. Velmi důležité je zakládat svoji jistotu na pevných rozhodnutích, přesvědčeních a hodnotách, a ne na tom, že vytrháváme v diskuzích nebo, že nám bylo dáno za pravdu.

A nakonec uznejme, že má-li být dialog přínosný, je třeba mít co říct, což vyžaduje mít vnitřní bohatství, které se živí četbou, osobním uvažováním, modlitbou a zájmem o společnost. V opačném případě se rozhovory stávají nudnými a bezobsažnými. Když oba manželé zanebávají péči o svého ducha a nemají rozmanité vztahy s jinými lidmi, stává se rodinný život dusivým a dialog se ochuzuje.

(zpracovala: JB)

POSTNÍ KASIČKY

Pomůcka pro dobu postní, která nám má připomínat, že sebezápor není samoúčelný, ale má se stát almužnou pro potřebné. Letos výnos našeho odřikání věnujeme na pomoc těm z uprchlíků z Ukrajiny, kteří už jsou a nebo ještě najdou útočiště v Benátkách nad Jizerou. Vyzvedněte si kasičky v kostelích!

Koncertoval jsi jako folkový písničkář a hrál jsi i loutkové divadlo.

Když jsem se vrátil v roce 1995 zpátky do Boleslavy, podařilo se mi nastoupit do divadla, jako "kulisák". Splnil se mi tak jeden ze snů nadšeného spisovatele. Seznámil jsem se s Frantou Pešánem a pokoušeli jsme se o jakousi spolupráci... Díky němu jsem se ale začal zajímat o loutkové divadlo. Psal jsem, kreslil, dělal koláže a taky skládal písničky... a nevěděl co dříve. Tak jsem v loutkovém divadle našel "syntézu" všech mých možných zájmů... Jistě, napadá mě: de- vatero řemesel, desátá bída... Je to smutné, ale je to tak.

Jaká byla tvá cesta ke křesťanství?

Těžká a dlouhá. Ale krásná... Nebyl jsem vychováván křesťansky, ani jsem v dětství nebyl pokřtěn... Letos na první letní den, bude páté výročí mého křtu. O Bohu jsem ale uvažoval už dávno: Celý náš svět přece nemohl vzniknout jen náhodou a z jakéhosi chaosu. Někdo ten proces musel naplánovat a řídit. Takže moje "latentní" víra vznikla někdy kolem čtrnácti, patnácti let. A to už jsem psal a publikoval poezii, povídky, skládal písničky a dělal koláže. Líbila se mi varhanní hudba, i plastiky a obrazy v kostelích... Rodina ze strany mého táty byla evangelická, takže jsem o Bohu přemýšlel spíše filozoficky. Ale to nádherný baroko mě dostalo... Sice jsem jeden čas koketoval s Pravoslávím, ale pak jsem našel správnou cestu a konečně se stal katolíkem. Pozdě, ale přece.

Co nebo kdo tě tedy přiměl ke katolictví?

Když se František stal papežem.

Mluví k tobě Bůh?

No, přes všechny ty životní peripetie a průšvihy, že jsem se dožil tohoto věku, že jsem vůbec tady... asi mě má Bůh rád a asi má se mnou nějaký plán.

Jak je to s tvým psaním?

Napsal jsem toho docela dost, ale z rukopisů se mi dochovaly tři sbírky básní a sbírka povídek. Ty bych v dohledné době chtěl vydat, zřejmě vlastním nákladem. Ale na to si budu muset vydě-

lat prací vlastních rukou... Jinak dopisují detektivní povídky a pracuju na svém "románu století". Tedy, ne že by to byl nějaký přelom v literatuře, spíše že ten román píšu tak dlouho...

Ale ty se zajímáš i o historii...

Začalo to Velkou Moravou, když jsem jezdil do Hradiště na prázdniny, zajímaly mne dějiny Keltů i raného Českého státu. Nakonec jsem své obzory rozšířil až do roku 1918. Zabývám se především regionální historií a to má návaznost na turistiku, což je můj další koníček. Proto píšu turistické průvodce a publikace o památkách.

V nejbližší době by ti konečně měla vyjít nějaká knížka?

Bude to "10 památek Benátecka" – kostely, zvonice, sochy apod. – tedy památky spíše duchovní. Požádal jsem město o grant, tak uvidíme. Dopisuju taky turistický průvodce o Benátecku a v těchto "edicích" bych pokračoval, až obsáhnu celou republiku ("cha, cha").

Co bys popřál naší farní rodině?

Ať drží pohromadě jako doposud a ať jsou na mne členové stejně hodní, jako těch pět let před tím...

A ještě rychlá anketa...

Oblíbené Boží slovo nebo nějaký citát:

Nesud'te, abyste nebyli souzeni. A odjenu: Neberte život vážně, stejně z něj nevyváznete živí...

Oblíbení světci:

Svatí Tomášové (apoštol, Akvinský, More), svatý biskup Martin.

Oblíbená modlitba:

Moje vlastní korunky (vybral jsem z litanií k Panně Marii a k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu některé body, aby to mělo logiku jako u růžence...).

Oblíbené poutní či jiné místo (kam se rád vracím): Stará Boleslav, Velehrad.

Co jsem si přál a splnilo se:

Nic a všechno.

Co si ještě přeju: Aby už bylo jaro.

Na co se teď těším:

Na oběd (neděle 11,15:-)

Za rozhovor děkuje Jiřka

s biologickým pohledem na lidskou přirozenost sahá ještě dál než k tvrzení, že slouží k tomu, aby ženy zbavoval jejich práv. Jejich trvání na tom, že by ženy měly převzít „vládu nad svým tělem“, vykazuje netrpělivost s biologickými omezeními všeho druhu, spolu s názorem, že moderní technologie od nich lidstvo osvobozují a poprvé umožňují zařadit celému lidstvu lepší život.

Výkon jako měřítko důstojnosti

Zastánci legalizace potratů vítají lékařské postupy, které umožňují zjistit už v děloze vrozené vady, a nemohou pochopit, proč by si někdo vědomě přál přivést na svět „poškozené“ nebo vlastně „nechtěné“ dítě. V jejich očích by bylo možné již samotnou neochotu poskytnout takovým dětem „právo nenarodit se“ považovat za důkaz nezpůsobilosti k rodičovství.

Podle obhájců práva na život vede takovéto uvažování logicky k neomezenému genetickému inženýrství, arogantnímu převzetí pravomoci dělat paušální soudy ohledně „kvality života“ a k ochotě odsouvat nejen „vadný“ plod, nýbrž celé kategorie postižených či nadbytečných jedinců do kategorie nepohodlných osob.

Aktivistka z hnutí pro život, jejíž novorozená dcera zemřela na plicní chorobu, protestuje proti „myšlence, že život mého miminka by v očích spousty lidí neměl valný význam... Žila jen dvacet sedm dní, což není dlouho, ale ať už žijeme devadesát devět let, dvě hodiny, nebo dvacet sedm dní, být člověkem znamená být člověkem a ve skutečnosti nechápe-me, co všechno to obnáší.“

Slepá víra ve schopnost racionální inteligence

Snad právě myšlenka, že „ve skutečnosti nechápeme“, co znamená být člověkem, rozděluje obě strany debaty o potra-tech nejvíc. Pro liberály se takové příznání rovná zradě nejen práv žen, nýbrž celého moderního projektu: vítězství nezbyt-nosti a nahrazení lidské volby slepým

působením přírody [nebo Boha]. Slepá víra ve schopnost racionální inteligence vyřešit záhady lidské existence, v koneč-ném důsledku tajemství samotného stvo-ření, spojuje zdánlivě protichůdné pozice zastávané liberály – že potrat je „etické soukromé rozhodnutí“ a sex je transakce mezi „plnoletými dospělými“, ale že si stát může vyhradit právo povolovat těho-tenství nebo se dokonce pustit do daleko-sáhlých programů eugenického inženýrství.

Etický individualismus a lékařský kolektivismus

Nesnadná koexistence etického indivi-dualismu a lékařského kolektivismu vy-růstá z oddělení sexu od plození, čímž se sex stává záležitostí soukromé volby, zatímco zůstává otevřená možnost, že by plození a výchova dětí byly podrobeny přísné veřejné kontrole. Námítka, že sex a plození nelze oddělovat bez ztráty po-hledu na tajemství obklopující obojí, při-padá liberálům jako teologické tmářství nejhoršího druhu. Pro ty, kteří jsou proti potratům, naproti tomu platí, že „Bůh je tvůrcem života a... sexuální aktivita by tomu měla být otevřená... Antikoncepční mentalita popírá jeho vůli: „Je to moje, ne tvoje vůle.“

Skutečný smysl debaty

Kdyby se debata o potra-tech omezova-la jen na otázku, kdy se embryo stává člověkem, bylo by těžké pochopit, proč vyvolává tak vášnivé emoce nebo proč se stává předmětem politické pozornosti, zdánlivě neúměrné její vlastní důležitosti. Potrat však není jen zdravotní záležitost či ženská otázka, která se stala středem širší polemiky ohledně feminismu. Je to především otázka, kým je člověk a z čeho odvíjí svou důstojnost. Je chráněn Stvoři-telem a ve vztahu s ním řídí svou budoucnost, nebo je pouhou hříčkou slepé příro-dy, z jejíhož sevření se díky rozumu zcela osvobozuje a stává se jediným pánem nejisté budoucnosti?

Christopher Lasch

*Převzato z www.hnutiprozivot.cz
přeložila Alena Švecová, redakčně kráceno*

Bůh počítá se slabými lidmi, to je naše štěstí

Bůh hledá ochotné. A z těch ochotných pak udělá takové svaté, že všichni žasnou. Z novozákonních postav je pro mě největší sympaťák svatý Petr, úžasný sympaťák. Svatý Petr viděl svatějšího, než byl on sám – svatého Jana. Viděl i moudřejšího, než byl on – svatého Pavla. Ale Ježíš si nevybral svatého Jana. My bychom Mu řekli: „Vyber toho svatého!“ nebo: „Vyber toho moudrého!“ Ne. On vybral Petra.

Když jsi opravdu pokorný, pak pokorný znamená pravdivý. I Ty vidíš kolem sebe svatější a moudřejší, než jsi Ty sám. Ale Tebe Bůh volá: „Pojď!“ Netlačí Tě, nenaléhá, jen Tě zve. „Pojď, dneska volám Tebe, ano, jsou svatější a ano, jsou i moudřejší, ale já volám Tebe.“ Nedívej se na svatost, na moudrost, Bůh se dívá na ochotu. Když Mu tady, hned teď – dnes, řekneš: „Můj Bože, chci! Chci všechny Tvé příkazy a zákazy splnit. Netvrdím, že splním. Znáám všechny své slabosti i slabost své síly. Ale říkám – chci!“ To Tvé chci, to Tě dělá výjimečně dobrým v Božích očích. Právě jsi Mu podal ruku a uvidíš, co s Tebou udělá Bůh.

Svatý Petr, kterého si Ježíš vybral, Ho zapřel. Hnusně Ho zapřel. Jidáš Ho zradil jednou, ale Petr Ho třikrát zradil. I tak si Petra vybral. Petr měl velmi, velmi ochotné srdce, o mnoho ještě ochotnější, než Pavel, než Jan. Měl ochotné srdce, i když byl slaboch. Podívej se, k jaké svatosti ho vychoval Ježíš. Svatý Petr celý život říká: „Já jsem Ho zradil. Třikrát.“ A tečou mu slzy. Pokora je pravda. Bůh miluje pokorné lidi.

Pokora je především pravda. Nejsi špičkový otec, bezchybný. Ale to není konec světa, Bůh s Tebou počítá. Nejsi ani nejmoudřejší otec. Jsou moudřejší, než Ty. Ale Bůh s Tebou počítá. Nauč se kleknout si před Ježíšem, oslavovat Ho, pokloň se Mu: „Můj Pane a Bože, všechny

Tvoje příkazy a zákazy chci splnit. Jsem moc slabý hříšník. Ale chci. Důvěřuji Ti, můj Pane.“ To je právě klanění, to je oslava Boha. Přesně toto je oslava Boha. To Tvoje „chci“ je kořínek pokory. Tam se Tě Duch svatý dotkne, v té Tvé třinácté komnatě. To je jaká? Ta, kam nikoho nepouštíš. Ani manželku, nikoho. Ale Bůh tam je a přesně tam se Tě dotkne Duch svatý, a když se Tě tam dotkne, stane se zázrak. Poznáš svoje hříchy, zatoužíš se jich zbavit a dostaneš milost se jich zbavit. Zkušený kněz při svatě zpovědi pozná, koho se dotkl Duch svatý – já si vždycky pomyslím: „To je průšvihář mimořádně sympatický Bohu.“ Průšviháři jsme všichni, jen ne všichni své průšvihy přiznávají. A Ti co přiznávají?

Z průšviháře se stává mimořádný sympaťák. A Ty si Bůh vybírá. A jsou to špičkoví apoštolové Božího milosrdenství. Proč? Nepřečetli si o Božím milosrdenství v knížce, ale odkousli si z něj jako z chleba – nejsou to učitelé, jsou to svědkové. Přesvědčiví svědkové Božího milosrdenství. Dneska by každý chtěl vyučovat, každý učit. Ale svědčit ne. Živou víru odevzdáš své dceři a svému synovi když to, o čem mluvíš, se snažíš žít. Snažíš se. Neříkej, že žiješ, nebo budeš žít. Snažíš se, chceš to žít. Pokud o tom budeš jen mluvit, budeš jako reflektor – silně zářit, ale nikoho nezapálíš. Když se ale budeš snažit i nemotorně a nevyjde Ti to, Tvůj syn to bude vidět a víš, co jednou řekne? Můj táta byl slaboch, ale chci být jako můj táta. Táta je fajný, fajný chlap, chci být jako on. To bude pro Tebe vysvědčení, tehdy jsi ho zapálil. Když Tě Tvůj syn a Tvoje dcera uvidí, že se opravdu snažíš, i když to zbabráš, syn s dcerou to rozeznají – staneš se svědkem Ježíšova zmrtvýchvstání a to je rozdíl mezi učitelem a svědkem.

Neboj se, Bůh si vybírá slabé lidi, úplně slabé. Podívej se na svatého Petra. Když říkal v u Césareje Filipovy: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ A tehdy mu Ježíš řekl: „Ty jsi Petr – skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné moc-

Asi mě má Bůh rád...

S Tomášem jsme se víc seznámili při přípravě Almanachu básníků Benátecka... Setkáváme se nejen v kostele, ale i v parku, občas si spolu trochu zafilozofujeme nebo se zamyslíme nad různými tématy... Už delší dobu jsem ho chtěla trochu “vyzpovídat o jeho životě”, tak konečně předkládám rozhovor s **Tomášem Krocem**.

Když jsi připravoval Almanach básníků Benátecka, uvedl jsi, že jsi básník, zahradník a filozof...

Myslím, že je to přesné. Vystudoval jsem Střední zahradnickou školu v Mělníku, od čtrnácti jsem psal poezii (mimo jiné) a o věcech života a lidské společnosti přemýšlím občas taky. Takže to, co jsem uvedl, je vlastně přesné.

Cím jsi chtěl být jako malý?

Chtěl jsem být strážcem majáku nebo poustevníkem. A to chci ostatně dodnes. Ale vážně. Já se narodil 21. 4. 1970 v Uherském Hradišti (odkud pocházela moje maminka), ale tam jsem později jezdil jen na prázdniny. Dětství jsem prožil na okraji Mladé Boleslavy. Původně to bývala vesnice, která neměla radnici a kam jezdil městský autobus. Dnes je to cosi jako boleslavské “Beverly Hills”, čtvrt' pro V.I.P. V dobách mého dětství byl náš okál jeden z posledních baráků, pak už následoval jen hřbitov a pole. Díky tomu, že to byl kousek do volné přírody a díky tomu, že tatínek byl nadšený amatérský přírodovědec s dobře zásobenou knihovnou, byly mé zájmy od první třídy zcela jasné. Od mineralogie, přes brouky až po ryby, obojživelníky, plazy a savce. Jeden čas jsem byl i nadšeným ornitologem.

Máš sourozence?

Nemám.

Jaké jsi měl rodiče?

Byli jako moji kamarádi. Od táty jsem nikdy nedostal facku. Ale nebyl jsem žádný rozmazlený jedináček. Bohužel už nežiji.

Jak ses stal zahradníkem?

Bylo jasné, že musím vystudovat něja-

kou vysokou školu a k tomu potřebuju maturitu. Jenomže... Narodil jsem se, bohužel, až v roce 1970 a byl jsem tak nejen obětí “Nové koncepce výuky”, (tedy množiny a podobně), ale také toho, že jsem byl součástí jednoho ze “silných” ročníků. Takže, pokud se týká studia na VŠ, hrozilo nebezpečí dvouleté vojenské služby. Proto jsem nešel na gymnázium, ale chtěl jsem vystudovat nějakou střední školu, abych měl v případě nouze “řemeslo”.

To ano: ryby, plazi, ptáci... ale proč zahradničina? Udělal jsem přijímací zkoušky na Rybářskou školu ve Vodňanech, ale brali jen dvacet lidí z celé republiky. Byly to většinou děti z ministerských a funkcionářských rodin. A to jsem já nebyl. Můj dědeček, bývalý velkoobchodník s vínem a kávou, a také vinárník, byl též vášnivým zahradkářem a ovocnářem (to si vybíjel na sklonku svého života především na naší zahradě v Čejeticích) mě mírně ovlivnil v mém dalším uvažování. Dozvěděl jsem se, že můj spolužák (ze skutečně zahradnické rodiny Komárků) jde studovat na Mělník, přes týden bude na internátě, ale domů může jezdit každý víkend, řekl jsem si: proč také ne já? Doposud jsem bral rostliny především jako součást potravního řetězce, ale na Mělníku jsem se stal nakonec spíš botanikem než zoologem. A to také díky vinné révě. Vystudoval jsem “okrasné zahradnictví” a po jistém čase jsem se tím i živil.

Proč jsi toho nechal?

Odpověď je jednoduchá: Degradace řemesla... To co páchají v současné době moji bývalí spolužáci a konkurenti je ostudné... Nakoupí si za vyšší finanční částky programy (aplikace) na kreslení projektů. Díky tomu, že to jsou ovocnáři a zelináři jejich projekty připomínají spíše hnojiště, než... Bez komentáře...

Ale ty jsi dělal i reklamu ...

Trvalo to deset let a je to podobné jako s tím zahradničením. Snažil jsem se podnikat poctivě a proto... Bylo to na přelomu století. Od roku 1999 až...

✚ totiž skutečným a pravým společenstvím se zemřelými a oslavenými skrze Ježíše Krista. Proto církev není nikdy pozemským "spolkem zahrádkářů", jak ji kdosi hanlivě označil, i když je to těžko tomu, kdo nevěří, vyvracet. A k tomu je potřeba dodat, že církev je "svátost", jak říká Druhý vatikánský koncil. To znamená, jednoduše řečeno, že vidíme jedno a věříme i druhé: jako Židé viděli člověka Ježíše a vyznávali v něm Božího Syna; anebo, jako při udělování svátostí vidíme gesto, ale věříme v neviditelný účinek Boží milosti. Boží působení ve svátostech – a stejně tak v církvi – se proto nedá přímo dokázat, to se dá opravdu jen věřit a dokázat jen nepřímo z účinků.

Církev obecná, neboli katolická, je výrazem církve otevřené všem. Její srdce, stejně jako srdce Ježíšovo, je otevřeno dobrým i zlým, malým i velkým, věřícím i hledajícím. Církev není sekta (sektu tvoří většinou výběr), ale má spíš charakter rodiny. Přátele si můžeme vybrat, ale rodiče, sourozence a další příbuzné si nevybereme. To je na vůli Boží. Církev je tedy takovou velmi pestrou rodinou. Nesmíme proto ostatní křesťany dělit na přátele a na ty, se kterými se nebavíme. Musíme se učit všechny chápat jako svou rodinu. Nechat se povzbudit od lepších, pomoci těm slabším. Když nám tedy někdo vyčte, že do kostela chodí i ti, co kradou a pomlouvají, můžeme s klidem říct, že i oni tam mají své místo. Přece i Ježíšovi vytýkali, že sedí u stolu s hříšníky. Církev se nemusí slabých lidí bát. Nemusí se bát, že by kvůli nim přišla o svatost nebo o kvalitu.

Raději musí vydržet kritiku, že není vzorná, než aby kvůli svému perfektnímu "image" vyplivla hříšníky a nechala si jen ukázkové křesťany.

Další dvě vlastnosti jen stručně.

Jedna je církev proto, že je jeden Pán, jedna víra a jeden křest. Ježíš Kristus není rozdělený, proto má jen jedno duchovní tělo, to je církev. Takže mystická neviditelná církev je jedna jediná. Navenek, historicky se církevní společenství

rozdělilo. Hlavním kritériem jednoty, jak připomněl II. vatikánský koncil, je vyznávání jedné víry, jedné svátosti a jednoho pastýřského vedení. Co se týká jiných společenství křesťanů, která třeba nemají jeden z těchto prvků jednoty, tam věříme v jednotu s nimi zejména na základě jednoho křtu a současně také s pokorou vyznáváme viditelné rozdělení.

To, že je církev apoštolská, se nejčastěji vysvětlovalo jako nepřerušovaná posloupnost víry, svátostí a pastýřského vedení od apoštolů až do dneška. Toto je však jen jedna linka: řekněme ta vodorovná – historická – od apoštolů po nás. Ale apoštolskost má také ještě jinou důležitou linku: nazvěme ji kolmou. To znamená, že tato posloupnost provazuje i dnešní křesťany navzájem. Pochopíme na příkladu: když se v první církvi platně svěcený biskup rozhodl v nějaké pravdě víry jít svou vlastní cestou, tak jej společenství ostatních biskupů vyloučilo z církve (exkomunikovalo). To se stalo například cařihradskému patriarchovi Nestoriovi v 5. stol., když tvrdil, že Panna Maria nebyla Matkou Boha, ale jen člověka Krista. I když byl Nestorius svěcen v apoštolské linii, vypadl z linie "kolmé", tedy z linie momentálního společenství biskupů, tj. církve. To se může stát i dnes: kdyby některý biskup tvrdil, že je platně vysvěcen v té "vodorovné" linii, ale odmítal by tvořit společenství s papežem a ostatními biskupy, vypadl by z apoštolskosti církve a církev by rozdělil. Obdobně to platí o každém pokřtěném, který by spoléhal na to, že přijal platný křest děděný už od apoštolů, ale odmítal by společenství víry, svátostí a pastýřského vedení s dnešní církvi.

Církev je velké tajemství, stále neobjevený poklad, naše Matka, krásná zvláštní krásou.

*Z Katechetického věstníku
(pokračování příště)*

**„Nemůže mít Boha za Otce,
kdo nemá církev za matku“.**
(sv. Cyprián, *De Unitate Eccl.* 6)

Věřím svatou církev obecnou

"Apoštolské" vyznání víry

Víra v církev? Věříme přece v něco, co nevidíme, říká list Židům (Žid 11,1), a církev se přitom jeví jako viditelná. Navíc věřit ve "svatou" církev, když je téměř na každém kroku vidět "nesvatost" jejích členů? Věřit v "jednu" (jak uvádí delší Credo) církev, když se jich za církev prohlašuje dnes už hezká řádka? Tento článek víry se zdá být na první pohled plný rozporů, a proto je třeba si k němu opravdu říct aspoň to základní.

Prvním, co se muselo vyjasnit už na začátku církve, byl problém, jak rozlišit víru v Boha Otce, Syna a Duchu Svatého od víry v církev. Protože se má za to, že víra v Boha a víra v církev opravdu není úplně totéž. A tak se to ve starých vyznáních víry rozlišovalo přidáním, a nebo ubráním předložky "v". Tedy: "věřím v Boha Otce" a "věřím církev". Latinsky apoštolské vyznání zní: "Credo in Spiritum sanctum, sanctam Ecclesiam...", a nicejsko-cařihradské: "Et unam sanctam catholicam et apostolicam ecclesiam".

✚ -nosti ji nepřemohou...“ Ale neodevzdal mu tenkrát pastýřskou hůl. Odevzdal mu ji až po zmrtvýchvstání, potom, co Ho Petr zapřel, když se Petr cítil jako zbitý pes. Když Ježíše zabili a Petr slyšel, že vstal z mrtvých a pak se Ježíš zjevil, Petr byl rád, ale zároveň se rozbřečel, podíval se na Ježíše, dal hlavu dolů a říkal si, teď mi dá... a spravedlivě. A když ho Ježíš oslovil: „Petře“ skoro spadl ze židle. Měl výčitky. „Petře, miluješ mne?“ Petr už neříkal: miluji Tě, použil nižší stupeň: „Mám Tě rád.“ Před tím byl frajer, říkal, co všechno by pro Ježíše udělal. A po tom průšvihy byl takhle maličký. Ježíš se ho znovu ptal: „Miluješ mne?“ Petr znovu odpověděl: „Mám Tě rád.“ A na potřetí už se rozplakal: „Ty vš

Takže se obojí vyhýbá slovu "věřit v církev". Za domácí úkol vypátrejme, jak to je v českém znění Kréda!

Přesto však je třeba "věřit" církve, i když je viditelná, protože ji tvoří i neviditelné společenství svatých, zemřelých v očistci a hlavně jednota s Hlavou – Ježíšem. Když totiž lidé potkávali viditelného Ježíše, museli vyznat, že v něho "věří", protože to byl zároveň neviditelný pravý Bůh. Obdobně je tedy nutno "věřit církve".

Apoštolské vyznání uvádí jen dvě vlastnosti církve: svatost a obecnost (katolicitu). Celkem se však tradičně uvádějí čtyři, tedy kromě svatosti a obecnosti ještě apoštolskost a jednota. Stručně si je vysvětlíme.

Svatost zde neznamená vlastnost ani morálně vzorný život křesťanů, ale poukaz na to, že církev nepatří lidem, ale Bohu Svatému skrze Ježíše – hlavy církve. Takže lidé si nemohou církev přivlastnit, založit, vládnout jí. Dále musí věřit, že i když se zlo a hřích šíří často i v církvi, zvítězí vždy to, co je Boží, svaté. Vyznáváme také, že církev se liší od všech jiných lidských společností něčím, co lidé nemohou nikdy sami vytvořit, ✚

všechno, ale i přes to, mám Tě rád“ a tehdy mu Ježíš odevzdal pastýřskou hůl.

Teď budeš perfektní otec. Teď. Ne díky tomu Tvému poznání, jak jsem Ti říkal v Césareji Filipově, ne proto jsi blahoslavený, že jsi tenkrát přišel na něco, na co nepřišel nikdo z ostatních apoštolů, ale proto, že si Tě vybral nebeský Otec. Tebe si vybral – slabého. Potřebujeme vidět svoji slabost a Boží svatost. Přesně jako svatý Petr. Svatého Jana Ježíš miloval nejvíc, ale svatý Petr nejvíc miloval Ježíše. Proč Ho nejvíc miloval? Protože mu Ježíš nejvíc odpustil.

P. Marian Kufa
Bud'te dobří tak, jak dokážete
ze zvukového záznamu na YouTube
přepsala -EK-